

А. М. Єрмоленко

Легітимація етична

ЛЕГІТИМАЦІЯ ЕТИЧНА – процедура обґрунтування (виправдання) норм *моралі*. Етичні норми не приймають як довіл. приписи; вони підлягають виправданню і повинні мати всезаг. значущість. Якщо у домодерні часи легітимативну інстанцію розглядали метафізично (напр., лад буття, світ ідей, [Бог](#), *природа*), то у Новий час – трансцендентально (філософія свідомості); легітимацію морал. належностей здійснювали на основі рац. обґрунтування. У новіт. морал. філософії легітиматив. метаінституцією постав практич. [дискурс](#). Проте якщо у комунікатив. філософії (К.-О. Апель, Ю. Габермас) апелюють до ідеал. (трансцендентал.) дискурсу як регулятив. ідеї остаточ., гранич. або процедур. обґрунтування, то у цінніс. консерватизмі (Г. Люббе, Г. Кальтенбруннер, В. Клюксен), постмодернізмі (*Р. Рорті*, М. Фуко, В. Вельш), амер. комунітаризмі (А. Макінтайр, Х. Вельцер, М. Сендел, Е. Тейлор), систем. теорії (Н. Луман) обмежуються емпірич. дискурсом як легітиматив. інстанцією правових та морал. норм.

Рекомендована література

1. Вебер М. Политика как призвание и профессия // Вебер М. Избран. произведения / Пер. с нем. Москва, 1990;
2. Апель К.-О. Дискурсивна етика: політика і право / Пер. з нім. К., 1999;
3. Єрмоленко А. М. Універсальний громадський дискурс як морально-етична метаінституція легітимації політичного ладу // Етика і політика. К., 2001;
4. Його ж. Дискурс-етична легітимація соціальних інституцій сучасного суспільства // ФД. 2009. № 5.

Бібліографічний опис:

Легітимація етична / А. М. Єрмоленко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-54033>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).